

Δεν παρακολούθησα διόλου το 61ο Δ.Ρ.Α. Υπάρχει το ερώτημα αν κάποιος που δεν είναι παρών σε ένα γεγονός μπορεί να έχει άποψη για αυτό. Προ ετών είχα εισπράξει την μήνι της Βυζαντινολόγου, της πρώτης γυναίκας Πρυτάνεως του Πανεπιστημίου της Σορβόνης στα 700 χρόνια της λειτουργίας του. *“Εσείς δεν μπορείτε να μιλάτε για εκείνα τα χρόνια. Δεν τα ζήσατε”*.

Μου είπε αρκετά εκνευρισμένη πάνω σε μια συζήτηση για τα Δεκεμβριανά. Δεν είχα άλλες άμυνες παρά οκτώ λέξεις μονάχα:

***“Μα και εσείς δεν ζήσατε τη Βυζαντινή εποχή”*.**

(περισσότερα για αυτή τη κουβέντα

:

[εδώ](#))

Συμπέρασμα:

Δεν είναι μόνο τι ζεις κανείς, που προφανώς είναι καταλύτης, αλλά και τι μαθαίνει, τι καταλαβαίνει, τι ανακαλύπτει.

Έτσι λοιπόν, μπορεί να μην είχα ούτε μια εικόνα, ούτε έναν ήχο από το 61ο, τολμώ όμως να έχω άποψη. Στην υπήνεμη παραλία της Αντίκυρας κάτω από έναν ζεστό ήλιο, με βρήκε η είδηση, μέσω διαδικτύου, για την πρόωρο τέλος του αγώνα, εκείνο το Κυριακάτικο μεσημέρι. Πόσο περίεργο! Λίγα χιλιόμετρα νοτιότερα, καταρράκτες νερού, ανάγκασαν τους οργανωτές να το τελειώσουν πριν την ώρα του, αφού μάλιστα είχαν ταλαιπωρηθεί από τα καιρικά φαινόμενα από την εκκίνηση.

Άλλο περίεργο: Δυο «Ακρόπολεις» μέσα σε πέντε μήνες, το 61ο και το 14ο Ιστορικό που εκκίνησαν υπό βροχή.

61ο Δ.Ρ.Α. Κυριακή 11 Οκτωβρίου 2015. Ε.δ. Κεφαλάρι.

Τέλος πάντων, η σημαντικότητα του 61ου εστιάζεται σε τρία σημεία.

1. Ήταν το πρώτο που Δεν διοργάνωσε η Λέσχη. Με ισχυρές ρίζες από το μεσοπόλεμο, με 60 διοργανώσεις από το 1953 και εντεύθεν, αναγκάστηκε να παραχωρήσει το δικαίωμα αλλά και την ευθύνη στην Ομοσπονδία.

2. Η Ομοσπονδία, σήκωσε το γάντι, έχοντας ελάχιστο χρόνο να στήσει τον αγώνα και αν δεν υπήρχε το eurosport να (της) χαρίσει το παράβολο συμμετοχής, ίσως το «Ακρόπολις» να χανόταν για πάντα από τον διεθνή χάρτη.

3. Η διοργάνωση δοκιμάστηκε ιδιαίτερα τόσο πριν όσο και κατά τη διάρκεια του αγώνα. Πιο σκληρό crash test δύσκολα θα στηνόταν. Πέρα από τον ελάχιστο χρόνο, είχε να αντιμετωπίσει την πελώρια ύφεση που πλήττει τον τόπο μας για μια εξαετία, ενώ στο φινάλε είχε μια καταγίδα που ξέσπασε για ώρες εστιασμένη σχεδόν συνωμοτικά πάνω στην διαδρομή του αγώνα.

Όλων τούτων εξεταζομένων, μια καλοπροαίρετη, νηφάλια όσο και αντικειμενική άποψη, είναι ότι πέτυχε. Πέτυχε διότι ο αγώνας έγινε και παρά το γεγονός ότι σημαδεύτηκε από μεγάλες καιρικές αναποδιές ρολάρισε σωστά.

Ασφαλώς επ' αυτού υπάρχουν και άλλες απόψεις. Επικριτικές. Φυσιολογικό είναι, να υπάρχουν. Χρήσιμο επίσης. Χαρακτηρίστηκε π.χ. ως το

χειρότερο όλων των εποχών. Ναι, αν το συγκρίνουμε με το 27ο ή και με το 51ο ήταν χειρότερο. Δεν είχε κάτι από την περιπέτεια των αγώνων της δεκαετίας του '70 ούτε κάτι από το λαμπερό που το ανέδειξαν ως καλύτερο του Π.Π. το 2005, όσο και αν διαφωνούμε αρκετοί πάνω σε αυτή την πρακτική.

Αλλά το να συγκρίνουμε τόσο ανόμοια πράγματα, δεν είναι λάθος. Είναι κάτι χειρότερο. Είναι άδικο.

Το δίκαιο είναι να νιώσουμε τι πραγματικά συμβαίνει. Κι' αν θέλετε μια πολύ προσωπική άποψη συμβαίνει ότι ήμαστε ορφανοί. Ότι οι δεξαμενές μας είναι χαρακτηριστικά άδειες.

Ότι αυτό που λείπει εδώ και δεκαετίες από το ελληνικό μότορσπορ είναι η Παιδεία. Σε όλα τα επίπεδα.

Αυτό είναι το θέμα. Κι αυτή είναι η σοβαρότερη αποστολή της Ομοσπονδίας, ως ατμομηχανή, πλέον, του μηχανοκίνητου αθλητισμού. Να φτιάξει ένα μηχανισμό με σκοπό να δημιουργήσει κουλτούρα. Αυτό, είναι όραμα. Διότι το Ακρόπολις είτε στο Ευρωπαϊκό ή στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα, δεν είναι παρά μια βιτρίνα. Μας νοιάζει, αλλά έως εκεί. Από τους μελετηρούς ιστορικούς του μέλλοντος, η Ομοσπονδία, δεν θα κριθεί από το αν έκανε επιτυχημένα «Ακρόπολις», αλλά από αν καταφέρει να χτίσει καθαρές νοοτροπίες, να δημιουργήσει νέες γενιές. Αλλιώς, δεν θα διαφέρει σε τίποτα από τους προηγούμενους.